חור בגרב

سوسن طاقدیس
علیرضا گلدوزیان

יום אחד אמא
הסתכלה על
גרביים של ילדה שלה
ואמרה "כמה חבל. בגרב
זה נקרע חור גדול. כבר לא
ניתן לתקנו."
וזרקה את זוג הגרביים
לפח.

הגרב עם חור אמר "זו לא אשמתי. אינני יודע איך זה קרה. אבל אל תדאג, נטייל קצת בעולם. אולי מישהו ירצה בנו."

הגרב עם חור נאנח ולא אמר דבר, אך הגרב השני, זה השלם, התרגז מאוד. הוא צעק על חברו המחורר "זו אשמתך! לולא החור שלך לא היו זורקים אותנו לפח!" והתחיל לבכות.

אבל הגרב השני כעס עדיין "גרב עם חור לא נחוץ לאף אחד. לך לאן שתרצה. לא אבוא אתך." הוא הסתובב לצד שני ולא הביט יותר על בן זוגו.
הגרב עם חור קפץ מהפח והתחיל ללכת.

הוא ראה צרצר תחת ארון המטבח
ופנה אליו "שלום יקירי.
אולי אתה זקוק לגרב?"
אבל הצרצר ענה "שקט! אל תרעיש, כי
אם יגלו אותי אהיה בצרה. ובכלל אתה
גדול מדי לרגל שלי, וגם חור יש לך. לך
מכאן, אין לי צורך בך!"

על חלון ישב דרור וציץ במרץ. הגרב יצא מתחת הארון, קפץ על כסא המטבח, משם על הכוננית ואחר כך על אדן החלון, ליד הדרור. שם אמר "שלום מר דרור. אולי אתה זקוק לגרב?"

הגרב שמע פתאום ציוץ.

הדרור הביט עליו רגע, אחר כך הפך אותו במקור שלו, שם את ראשו לתוך החור ואמר "אני בונה קן לגברת דרור, אשתי. אתה דווקא חמים ורך והייתי מאוד רוצה לרפד בך את הקן, אבל חוששני שגברת דרור לא תאהב אותך. לא, לא אקח אותך" והוא עף משם.

הגרב המחורר הביט סביב וראה עכבר אפור עם זוג אוזניים שהאדימו מרוב קור. הוא קרא "ערב טוב מר עכבר. אני גרב עם חור, אבל נראה לי שאוכל לחמם את האוזניים שלך. תלבש אותי כמו כובע."

הגרב המשיך ללכת עד הלילה אך לא מצא את מי שירצה בו. בערב חזר עייף והתיישב ליד הפח. הוא חשב שכדאי אולי לחזור לבן הזוג שלו, אך פתאום שמע קול "וי, וי, כמה קר כאן. אוזניי קופאות. הלוואי והייתה לי פרווה גם על האוזניים, כמו על גופי, אז לא היה להן קר."

מר עכבר הביט רגע על הגרב,
הפך אותו מצד לצד ואמר "אתה
באמת יפה! תן לי לנסות!"
הוא לבש את הגרב על הראש
והוציא את פניו דרך החור.
האוזניים שלו נעשו חמות יותר.
מר עכבר התחיל לקפוץ מרוב
שמחה. הוא ראה את עצמו
בראי ונהנה מאוד.

וכך חיו הגרב והעכבר במשך זמן רב. אבל יום אחד פגשו נעל ישנה, עצובה מאוד, כי הייתה שחוקה, בעלת חורים, וחשבה שאין בה יותר תועלת.
כשהגרב ראה את הנעל צעק "מר עכבר, הבט על הנעל. האם לא כדאי לנו לעשות ממנה קן?"
העכבר הסכים ונכנס לנעל כמו למיטה נוחה.

עכשיו הם חיים שלושתם ביחד,
שמחים ומאושרים.